

(Глас Српске, 1-2. мај 2009)

Када би сада успоставили исламски калифат у Босни и Херцеговини, то опет не би било довољно да неки бошњачки, а поготово исламски вјерски функционери, прихвате да Срби, Хрвати и остали, имају нека права, осим да буду сиротиња раја.

Не би их спријечило ни да злоупотребљавају жртве у БиХ. Сваки глас о потреби да се са што више тачности представљају злочини свих ратујућих страна у БиХ, одбија се о ратне пропагандне стереотипе о измишљеним бројевима жртава само на муслиманској страни. Тако се и даље неодговорно и лажно говори о 300.000 хиљада мртвих муслимана, о 60.000 силованих муслиманки, те да су од свих злочина Срби починили преко 80 одсто. Како онда објаснити да у укупном броју од 97.207 пописаних жртава, има преко 25.000 Срба. Испада да су се Срби сами убијали и међусобно ратовали. Свако указивање на лажне и једностране приче о бе-ха ратовима, у којима је ратовао свако против сваког, а Алијини Бошњаци и против Абдићевих Бошњака, наилази на хистерију пропагандиста парадног глобализма.

Међутим, стварна распоређеност злочина, не даје никоме за право сводити кривицу само на српску и донекле на хрватску страну. Нису ни тада босанскохерцеговачки Срби и Хрвати вршили агресију на себе саме, без обзира на упаде у БиХ парамилитарних српских јединица и хрватске војске. Када се оправдано говори да злочин у Сребреници није једини, онда крену синхронизовани напади да је то негирање геноцида над Бошњацима, па се то још изједначава са негирањем холокауста.

Неко вријеме није било јасно зашто се прећуткују злочини које је починила муслиманска власт и њена Армија против Срба и Хрвата, али када се све сабере, испада да се тиме неко на Западу додворава исламском свијету. Тако су неки амерички званичници позивали исламске земље да виде америчку политику према Косову и Босни, а да при том не гледају Ирак, Авганистан, Блиски исток.

То је више пута овог мјесеца у Вашингтону поновио и Педи Ешдаун, човјек који је нанио највише штете помирењу и будућности БиХ, службујући као високи представник међународне заједнице. Тражећи да се нова америчка администрација што више

ангажује у БиХ, Ешдаун каже: "И мој посљедњи аргумент, због чега је нови ангажман битан за Сједињене Државе – ради се о великом геостратешком питању успостављања нових релација са исламским свијетом и ово је кључно подручје за то. Ако поново доживимо неуспјех у осигуравању истинске домовине европске исламске заједнице, сматрам да би то имало конотације на широј глобалној скали, што нам не би било од помоћи у многим другим регионима".

Прилично безобразно, будаласто и наивно, јер то показују терористички напади 11. септембра, затим лондонски метро, шпански воз, напад у Мумбају. Свугдје су били умијешани припадници "Ал-Каиде", који су сазријевали у БиХ, као исламска помоћ бошњачким властима за вријеме рата. То неће престати као одмазда исламиста према западним земљама, шта год сада чинио Запад према Косову и БиХ.

Такође је постало јасно какву је политику водио Педи Ешдаун и ОХР који су инсталисали паралелне структуре, било наметањем институција, било именовањима полицијских службеника, страних тужилаца и судија. Не чуди онда што Бошњаци стално призивају Ешдауна и што им одговара бесконачни останак ОХР-а. Сада се види зашто Тужилаштво и Суд БиХ воде политичке процесе против Срба и Хрвата, зашто су суђени Шаровић, Јелавић, Човић и Иванић. Те институције селективно воде истраге за ратне злочине, па углавном оптужују и суде Србе, врло мало Хрвате и у занемарљивом броју Бошњаке. При том остављају по страни злочине муслиманске стране још са почетка рата, као што су Добровољачка улица у Сарајеву или Тузланска колона. Немају оптужницу ни против Атифа Дудаковића, иако је у камеру наређивао спаљивање српских села. Ти наводно независни и непристрасни правосудни органи на нивоу БиХ нису ништа предузели ни против освједоченог злочина Насера Орића, већ је то урадио Окружни суд у Бијељини. Бојећи се да пред судом у Бијељини, не би могла бити заташкана Орићева одговорност, Суд БиХ узима себи тај предмет и то по приједлогу Орићеве одбране. Ови примјери говоре коме и чему служе такви органи. Циљ им је испрепадати Србе и Хрвате, да се не буне што неко у име међународне заједнице од БиХ ствара домовину ислама.

Још један инструмент којим се жели постићи додворавање исламу или "Ал-Каиди", као противнику кога се боје, сада би требале бити уставне промјене у БиХ. Косово је остављено по страни, јер оно никада и неће бити држава. Зато у први план стављају БиХ. Тако на истој сесији са Ешдауном, "експерт" Ивана Хауард из Националне фондације за демократију, тврди: "У случају Босне, САД би требала сарађивати са ЕУ партнерима како би нашли заједнички језик у формулисању кохерентне стратегије с довољно политичке воље која би прогурала уставну реформу што је могуће прије, обезбјеђујући јој народни легитимитет. Продемократским опозиционим лидерима, као и цивилном друштву, требало би бити дато да равноправно учествују у дебатама и расправама када је ријеч о новим уставним промјенама. Стога бих апеловала на вас,

чланове комисије, чланове Конгреса и администрације да контактирају са цивилним друштвом, сусрећу се са невладиним организацијама и представницима медија када посјећују балканске државе. Такви састанци јачају њихову легитимност не само у очима политичке елите, већ и у очима грађана и шаљу јасну поруку да је мишљење о цивилном друштву битно у демократским реформским процесима и да је сваки облик притиска на медије неприхватљив. Босанска уставна реформа је посебно временски сензитивна. Сваки покушај уставне реформе мора бити брз и окончан прије краја ове године како би продемократске, мултиетничке снаге имале било какву шансу на изборима у октобру 2010. године".

Да ли неко жели да нацрта Златка Лагумџију кога бирачи у БиХ никако неће, или је то њихова такозвана "Наша странка". Из овога је видљиво ко је ослонац за накарадну политику неких страних фактора према БиХ, највећим дијелом уперену према Србима и Хрватима. Читава мрежа кобајаги невладиних организација, цивилног сектора, плаћених медија, уз квази мултиетничке странке – служи кршењу Дејтонског споразума.

Намјере се више и не скривају. Оваквом политиком према БиХ, није могуће постићи никакво јединство комплексног друштва као што је БиХ. То није било могуће ни у Белгији, након скоро два вијека постојања те државе као независне и суверене, јер није постигнута интеграција различитих народа. Ко то онда наводи БиХ на још један слијепи колосијек. Па ни братство-јединство и једностраначки полувјековни политички и друштвени систем, нису могли интегрисати бе-ха народе у једну нацију, како то неки поједностављено истичу. Напротив. Зна се да рат у БиХ нису изазвали њени становници, већ распад Југославије по вољи великих и моћних држава – "тако је негдје одлучено" каже Анте Марковић.

Сада острашћени универзалисти и добро плаћене невладине организације и поборници цивилног друштва, хоће да реинтегришу БиХ, као да је она икада и била интегрисана. Не само да се заговарају такве активности, већ се и праве политичке странке и дебело плаћају сви они који ће "заблудјеле" становнике БиХ, њих око четири милиона довести у памет. Они се праве луди, а од нас очекују да будемо збуњени. Као да политички представници Бошњака, Срба и Хрвата не добијају гласове на изборима управо због тога што одговарају очекивањима њихових сународника. Тако Бошњаци траже 100 одсто БиХ, Срби траже да се проводи Дејтонски споразум и њиме гарантована права Републике Српске, Хрвати траже већа права, јер су као конститутивни елемент Федерације БиХ, ускраћени за елементарно право да макар не буду прегласавани.

Коме одговара наставак тензија и провоцирање сукоба? Зашто Данијел Сервер из

Америчког института за мир кога финансира и америчка влада, каже да ако дође до новог рата, Бошњаци би лако побиједили. Прилично чудан миротворац. Ипак, не зна се шта би био исход таквог сукоба. Можда се неки Бошњаци надају да би то била унитарна држава, а тиме држава Бошњака, као што стално и неувијено понавља њихов највећи политички ауторитет реис Мустафа Церић. А могло би се завршити дефинитивним разлазом на три самостална ентитета. Онда би тотално незадовољним Бошњацима, трећи помоћник замјеника неког западног министра, саопштио: ето ми смо све покушали, кажњавали смо Републику Српску, укидали људска права без суђења и права на жалбу, монтирали политичке процесе, пријетили свим и свачим. Није ишло. Слично смо радили и Хрватима – нисмо им дали трећи ентитет, чак ни ТВ канал на хрватском језику, подијелили смо им и ХДЗ, прогањали њихове изабране дужноснике, али није ишло. Жао нам је, ми морамо тражити други мост према исламском свијету.

Тада би се испоставило да је то била само некорисна алиби политика која ништа и није могла ријешити, већ само још горе упропастити. Тако насамаренима биће се касно кајати, јер неће имати ни Босну, ни Херцеговину, него само свој мали трећи ентитет. Насамарени ће бити и сви остали, јер су морали потрошити силно вријеме и труд, на доказивање легитимности и легалности својих ставова.

Зато се мора рећи да уставне реформе ради "функционалне државе", нису ништа друго него формула за продубљивање подјела, изазивање додатних међунационалних тензија, одузимање времена за социјално-економске теме. Свакако да треба промијенити уставне одредбе о кандидовању за чланове Предсједништва БиХ, направити концепт стварно неопходан за европске интеграције, по узору на друге европске сложене државе, уважавајући и вишенационалну структуру. Наставак притисака за унитаризацију БиХ под параваном уставних реформи, био би још један допринос за остваривање БиХ као немогуће државе.

Срби и Хрвати нису пристајали да буду колатерална штета нечије изградње мостова према исламском свијету. Нису пристали да се такви мостови за вријеме рата граде преко муцахедина и успјели су одбранити своје право на постојање у БиХ. Неће ни сада пристати, без обзира што им се пријети СИПА, страним тужиоцима и судијама у сувереној и независној БиХ коју је као такву установио међународни уговор. При том су више на мети Срби, због Републике Српске као међународно признатог ентитета који као такав има елементе ограничене државности. Уосталом, увијек говоримо да је Република Српска један од државотворних ентитета БиХ. На удару инструментализованих и наметнутих институција у БиХ је оно што виде као атрибуте државности и самоодрживости Републике Српске – од зграда Владе, па преко мреже аутопутева, до зграде РТВ јавног сервиса Републике Српске, који се показао боље организованим и једино финансијски стабилним дијелом јавне мреже у БиХ.

Сви знамо да ратови на Балкану нису никада настајали сами од себе. Увијек је то било вољом великих, уоквиреном у добре, чак најбоље намјере. Резултат су били потоци балканске крви, злочини који се не заборављају до следећег рата, а што је најтрагичније – све већа подијељеност и међунационална мржња. Да ли ћемо једном и заувјек прекинути са играњем те представе за нечију политику и публику, увијек гладну рата и насиља, али изван својих граница. Тога више нема ни за њих, јер пред свачијом кућом игра мечка глобалног тероризма, храњена "мостовима према исламском свијету" за вријеме рата у БиХ.